

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 235/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] vo veci namietaného porušenia čl. 1, čl. 12 ods. 1 a 4 a čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 788/2016-16 z 27. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 1, čl. 12 ods. 1 a 4 a čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 20 ústavy uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 788/2016-16 z 27. októbra 2016.

2. V sťažnosti sťažovateľ uvádza, že ústavný súd jeho „sťažnosť pod sp. zn. II. ÚS 788/2016-16 proti porušovateľovi Mesto Púchov, Odboru výstavby a životného

prostredia sp. zn. Č.j. OVaŽP/2016/2551/8482-TS1-20-MOL zo dňa 21. júla 2016 odmietol ako neprípustnú a svojvoľne v rozpore s právnym poriadkom ma odkázal na všeobecný súd, ktorý som v danej veci nemohol uplatniť pretože príslušný súd. Krajský súd v Trenčíne nenapĺňa znaky nezávislého a nestranného súdu, ako vyžaduje čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Z tohto dôvodu je v rozpore s princípom právneho štátu prenechávať povinnosti ústavného súdu podľa čl. 127 Ústavy SR subsidiárne na všeobecný súd. keďže tento nemá právomoc zakázať pokračovať porušovateľovi základných práv čl. 20 Ústavy SR v porušovaní základných práv čl. 20, čl. 12 a čl. 19 a čl. 46 Ústavy SR.

... Ústavný súd najdôležitejšie a najrelevantnejšie časti sťažnosti na str. 2 a 3... neuviedol alebo ich úplne zamlčal. Porušovateľ mi porušil právo na riadne a úplné odôvodnenie rozhodnutia.“.

3. Ďalej sťažovateľ uvádza, že mu je známe, že „Ústava v čl. 133 ustanovuje, že proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok. V tomto prípade nepodávam opravný prostriedok, ale nový návrh /sťažnosť proti porušovateľovi základných práv a slobôd, ktorým je Ústavný súd SR z dôvodu, že odmietol konať o mojej sťažnosti podanej dňa 4.10.2016, a tým konal arbitrárne a svojvoľne proti hodnotám právneho štátu. Porušil základné právo podľa čl. 127 Ústavy SR, keď moju oprávnenú sťažnosť neprijal na ďalšie konanie, hoci som preukázal úmyselné porušovanie môjho základného práva čl. 20 a čl. 46 Ústavy SR pri výkone prenesenej štátnej správy na mesto Púchov rozhodujúcej o ochrane môjho základného práva, vlastníckeho práva a právom na jeho ochranu oplotením pred neoprávnenými zásahmi, ktoré mi nezákonne a svojvoľne Mesto Púchov zmarilo, porušil mi a zasiahol do môjho mena a cti a spôsobil mi ujmu na právach preto, že sa domáham ochrany základných práva, porušil čl. 46 Ústavy, ktorým je právo na rozhodnutie vo veci a opravný prostriedok (dňa 21.07.2016 v procesnom rozhodnutí Mesto Púchov uviedlo poučenie, že proti rozhodnutiu o prerušení konania o správnom konaní sa nemožno samostatne odvolať) a porušilo právo na úplne a odôvodnené rozhodnutie.

Ústavný súd SR svoje uznesenie odôvodnil správnym sporovým poriadkom a opomenul sa zaoberať dôvodom, že sťažnosť som podal na základe nesprávneho poučenia Mestom Púchov. V dôsledku porušenia čl. 1 a čl. 2 ods. 2 Mestom Púchov a ním vydaného nezákonného poučenia mi vznikla ujma na domáhaní sa práva na súdnu a inú právnu

ochranu na všeobecnom súde. Opakujem, že sťažnosťou som sa domáhal i zákazu pokračovania porušovania základných práv Mestom Púchov. Ústavný súd konštatoval, že žalobu som nepodal ale do odôvodnenia nezahrnul, že poučenie správneho orgánu v rozhodnutí bolo nesprávne a nezákonné a spôsobilo mi ujmu na základnom práve čl. 46 Ústavy SR. “.

4. Sťažovateľ žiada „o ustanovenie zástupcu z radov advokátov“ a takto pridelenému advokátovi dáva splnomocnenie na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

5. Na základe uvedenej argumentácie sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1. Odmietnutím konať o sťažnosti sťažovateľa zo dňa 30.09.2016... právo na ochranu majetku podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

2. Odmietnutím konať o sťažnosti sťažovateľa zo dňa 30.09.2016... právo na ochranu základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

3. Odmietnutím konať o sťažnosti sťažovateľa zo dňa 30.09.2016... právo na ochranu mena a cti podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

4. Odmietnutím konať o sťažnosti sťažovateľa zo dňa 30.09.2016... právo na ústavnú ochranu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

5. Odmietnutím konať o sťažnosti sťažovateľa zo dňa 30.09.2016... právo na ústavnú ochranu bez vyslovenia zákazu pokračovať v porušovaní základných práv podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo...

6. Zakazuje sa pokračovať v porušovaní základných práv.

7. Ústavný súd Slovenskej republiky je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 33.000,- eur...

8. Ústavný súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania...“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že návrh sťažovateľa je síce formálne označený ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ale z hľadiska jeho obsahu je opravným prostriedkom, ktorým je napadnuté konkrétne konanie, resp. rozhodnutie ústavného súdu.

10. Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

11. Podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa ním navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu.

12. Znamená to, že, rešpektujúc čl. 133 ústavy, zákon o ústavnom súde vyriešil otázku podávania opravných prostriedkov v konaní pred ústavným súdom tak, že podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa ním navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia ústavného súdu. Ústava teda neumožňuje preskúmavanie rozhodnutí senátu ústavného súdu iným senátom ani plénom ústavného súdu, ani iným orgánom verejnej moci.

13. Jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je pozitívne zakotvený v čl. 2 ods. 2 ústavy, vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti vychádza pri svojej jurisdikcii dôsledne z uvedeného ústavného princípu (ktorý musí rešpektovať každý orgán verejnej moci), a preto z hľadiska medzi, rozsahu a spôsobu môže uplatňovať štátnu moc iba v zákonom a ústavnom rámci (čl. 2 ods. 2 ústavy), čo sa považuje v podmienkach právneho štátu za *conditio sine qua non* pre akúkoľvek legítimnú činnosť jeho orgánov.

14. Z obsahu podania sťažovateľa je zrejmé, že jeho cieľom je dosiahnuť opätovné prerokovanie jeho sťažnosti vo veci, ktorá bola vedená na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 788/2016 a o ktorej ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 788/2016-16 z 27. októbra 2016 právoplatne aj rozhodol.

15. Konanie pred ústavným súdom ako nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je v dôsledku zvolenej podoby špecializovaného a koncentrovaného modelu ústavného súdnictva v Slovenskej republike konaním jednoinštančným a rozhodnutia ústavného súdu sú konečné a záväzné pre všetky orgány verejnej moci, fyzické osoby alebo právnické osoby, ktorých sa týkajú. Právomoci a pôsobnosť, ktoré má ústavný súd ústavou a zákonom o ústavnom súde presne vymedzené, nemôže prekračovať. V nadväznosti na to ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že medzi jeho oprávnenia nepatrí rozhodovanie o opravných prostriedkoch vo všeobecnosti

„a fortiori“ o opravných prostriedkoch, ktorými sa fyzické osoby alebo právnické osoby domáhajú preskúmania rozhodnutí ústavného súdu, proti ktorým podľa čl. 133 ústavy a podľa § 24 písm. c) zákona o ústavnom súde žiaden opravný prostriedok nie je prípustný. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej neprípustnosť [§ 24 písm. c) zákona o ústavnom súde].

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017